Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 81. Середа 10 (22) Цвѣтня 1891. **Рôкъ I.**

Причинокъ до убійства Белчева.

Убійство болгарского міністра Белчева, невинной жертвы тайныхъ агентôвъ, не зôйде мабуть ще довго зъ порядку дневного и принесе може ще не одно цѣкаве розясненє, котре доси ще держить ся въ тайнѣ. Поки що записуємо то, що доходить вже до вѣдомости, бо оно въ неоднôмъ характеризує якъ вôдносины въ самôй Болгаріи, такъ и єи вôдносины до другихъ державъ сусѣдныхъ якъ и подальшихъ.

О самôмъ убійствѣ Белчева, наспѣли теперь такй вѣсти: Убійникôвъ було, якъ вже звѣстно, чотирохъ; два приѣхали зъ Константинополя а два зъ Сербіи. Два першй привезли зъ собою потрѣбне оружіє и грошѣ, а два другй прийшли зъ Сербіи зъ вѣстею, що тамъ приготовлено вже все, щобы они могли свобôдно и безъ перешкоды утѣкати. Правительство болгарске має певнй доказы, що револьверъ, котрымъ убито Белчева, прислано почтою зъ Одессы до Константинополя, и що оденъ зъ тыхъ убійникôвъ, тамъ єго вôдобравъ. Такожь єсть доказъ на то, що убійники перебували вже кôлька днѣвъ передъ убійствомъ въ Софіи, що вечеромъ того злощастного дня стояли на улици и що по убійствѣ утѣкали захôдною частію мѣста. Анѣ поліція, анѣ правительство не думали, що убійники утечуть зъ мѣста, бо всѣ були того переконаня, що то лишь початокъ до дальшои акціи. Тымчасомъ убійники утекли за границю, заким правительство могло ще пограничнымъ властямъ дати вôдповѣднй приказы.

Убійники прибули дня 17 (29) марта пѣшки до Піроту и всѣли тамъ вечеромъ до звычайного поѣзду зелѣзничого. Они не мали навѣть правдивыхъ паспортôвъ, лишь пôдробленй, три турецкй а оденъ болгарскій. Тй три, що мали турецкй паспорты, называють ся: Теодоръ Сетросъ родомъ зъ Касторіи, Ріста Кутмановъ зъ Охриды и Ріста Димитровъ. Першй два суть Македонцѣ. Четвертый называєсь Климентій Мачковъ або Ангеловъ. Всѣ чотири приѣхали дня 18 (30) марта до Бѣлграду и тамъ стрѣтились на дворци зъ драгоманомъ (перекладчикомъ) французскои амбасады, Думоєю. Куды они вôдтакъ поѣхали звѣстно такожь, але то держить ся ще въ тайнѣ.

Зъ дальшого слѣдства звѣстно лишь тôлько, що болгарска поліція заразъ по убійствѣ Белчева арештувала богато людей и вôдъ нихъ довѣдалась богато дечого для неи потрѣбного, але заразомъ и то, що мѣжь арештоваными не було анѣ одного убійника. Урядники на границы дôстали заразъ приказъ слѣдити за переѣзджаючими, а правительство почало порозумѣвати ся зъ сусѣдными державами. Румунія заявила при сѣй нагодѣ якъ найбôльшу дружбу для Болгаріи и поробила заразъ у себе на границы вôдповѣднй мѣры осторожности. Стамболовъ поинформувавъ такожь и угорске правительство телеграфічно дуже докладно о всѣмъ. Такъ само було повѣдомлене и австрійске правительство и оно поробило такожь все то, що було потреба, щобы арештувати убійникôвъ, коли бы они ѣхали черезъ Львôвъ. До теперь тй убійники перебувають, не знати, але то рѣчь певна, що они ще не далеко заѣхали и може лишь перебувають десь въ такихъ сторонахъ, де згаданй державы не мають нѣякои власти. Дальше слѣдство мало выказати, що Ангеловъ ще и до нинѣ крутить ся по Сербіи и то або коло Неготину або коло Вранѣ. На сей здогадъ наводить и то, що пôсля информаціи болгарского правительства перебуває въ Сербіи якихъ 400 болгарскихъ еміґрантôвъ, мѣжь котрыми Ризовъ грає найбôльшу ролю. Ризовъ мавъ навѣть брати велику участь въ пôдготовленю сего убійства. Вправдѣ на жаданє болгарского правительства зроблено у Ризова ревізію, але — не знайдено нѣчого.

Яко дальшій цѣкавый епізодъ зъ сего убійства подають кореспонденты нѣмецкихъ газетъ, котрй розговорювали зъ Стамболовомъ и другими верховодячими мужами въ Болгаріи, ще и таку вѣсть: „Заразъ, скоро лишь Стамболовъ зъ мѣсця убійства передъ мѣскимъ городомъ забѣгъ до свого дому, зайшовъ до своеи канцеляріи, ставъ дзвонити електричный дзвôнокъ вôдъ телефону, котрый устроено до ужитку княжого двору и урядôвъ. Стамболовъ приступивъ до апарату и закликавъ способомъ уживанымъ въ цѣлôмъ свѣтѣ: Гальло! Хто говорить? — Голосъ зъ телефону: Я. — Стамболовъ: Хто то, той я? — Голосъ: Правда, що ты не Стамболовъ? — Стамболовъ: То я, Стефанъ. — Голосъ: Якъ твому сынови на имя? — Стамболовъ: Константинъ. — Голосъ: Славажь Тобѣ, Господи! Отже то ты таки дѣйстно. Утѣкай чимъ скорше. Войско бѣжить зô всѣхъ касарень. Выбухла ворохобня а кадеты зновъ ступають по переду всѣхъ. — Стамболовъ, котрый ще й не опамятавъ ся зъ буръ зъ пригоды, яка стала була передъ хвилею, зворушеный до самои глубины, якъ самъ каже, не такъ изъ страху и журбы про власне житє и судьбу, якъ изъ журбы о вôтчину, ажь заплакавъ;

9

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

III.

Антошко вернувъ до хаты, закуривъ люльчину на куртôй цибушинѣ, сѣвъ на лавѣ и мовчавъ, покручуючи вусикъ, що що-лишь высипувавъ ся надъ горѣшною губою. Видиме щастє визирало зъ єго очей, уста складали ся до осмѣху, по лици перелѣтали промѣнистй гадки, озаренй поломѣнемъ огня, трѣскаючого въ печи.

Мати шкробала бульбу при вôкнѣ, кидаючи цѣкавй погляды на сына.

— Певно вже знова якійсь дуръ тобѣ головы чѣпивъ ся, бо мало не выскочишь зъ шкôры.

— А почѣмъ же вы се видите? — поспытавъ хлопець жартомъ.

— По чѣмъ? Ади душа ти вже на плечохъ сидить. Я чей-же не слѣпа.

Хлопець вставъ, пôдôйшовъ до матери, обнявъ за шию, поцѣлувавъ и каже въ ухо:

— Може Богъ дасть, що вамъ таку невѣстку приведу до хаты, що.... що....

Недокôнчивъ.

— Ай, змилосердивъ бы ся Господь надôмною старою. Кости лупають, бѣда до стѣны товче, нѣ вôдки ратунку, нѣ змилованя. Чула я, що до тебе-дѣ Марина Гуличка вчера залицялась.

Хлопець, не знаючи, що на се вôдповѣсти, выйшовъ зъ хаты.

— Пôйшовъ и анѣ словечка не рѣкъ, анѣ пары не пустивъ. А якъ залюбивъ ся въ тôмъ *скалозубѣ!* Хорони нась Боже вôдъ нового нещастя!...

Старôй руки почали трясти ся вôдъ страху и гнѣву.

— Я бы и годины однои тутъ не высидѣла; *своє* бы забрала и полетѣла до доньки. Хлопець збыточникъ, але прецѣнь не дурный. Має вôнъ розумъ, та й знає, що що Гуличка, то не тота, тота, онъ.... Не могла найти слова.

Почала вѣрити въ розумъ сына, роити собѣ любо о новыхъ чоботахъ на зиму, а о молоцѣ та не минаючôй ся омастѣ. Любила молоко и тужила за старымъ саломъ, що ажь тобѣ, мовлявъ, пôднебѣнє скобоче.

То тота громадска цьотка выховала собѣ на нашу гризоту *таковѣсѣньку*, якъ сама була за молодыхъ лѣтъ...

Антошко постоявъ часину при плотѣ, навернувъ стежкою якъ до обôйстя Ясьчихи, та завернувъ ся впôвъ дороги. Не хотѣвъ зъ нѣкимъ дѣлити утѣхи свого серця. Въ хатѣ заставъ на однôй мисцѣ терту бульву, на другôй квасне молоко. Мати очѣкувала на него.

— Хтожь то вамъ говоривъ, мамо, що Марина Гуличка до мене залицяєсь? — запытавъ ся спокôйно, зачираючи лижкою остатки бульбы.

— Хто? ади цѣле село о нѣчôмъ иншôмъ не говорить. Антошку, та чейже ты знаешь, де шукати щастя. А якъ само тобѣ въ пригорщѣ лѣзе, то чей-же не выпустишь зъ рукъ. Поля що не мѣра, хлѣба ласка божа, луки, сало зъ року на рôкъ, пять коровъ, два конѣ... А ты до коней якъ трясешь ся, було бы чимъ фѣрманити и цѣле житє.

— А стара Гулиха?

— Бояти ся бабы? Нехай боить ся, хто хоче, але не ты. Нема рады, лишь Марины добре, знаєшь добре голову завернути, тай по всьому.

Мати розсмѣялась и облизала ся на споминъ о салѣ, що зъ року на рôкъ не минаєсь зъ коморы Гулихи. Антошко розперъ ся, бубонѣвъ пальцями по столѣ, и важивъ въ своѣй головѣ.

— Вамъ лекше говорити, якъ менѣ зробити. Дѣвчина боить ся старои, якъ огню.

— А за тобою то скочить и въ огонь.

Хлопець розсмѣявъ ся.

— Антошку! — говорила дальше — не вôдпыхай щастя, що тобѣ само у пригорщѣ лѣзе.

— Дѣвка зѣркатa — промовивъ, бôльше самъ до себе якъ до матери.

вôнъ думавъ, що вже все пропало, надъ чимъ вôнъ тôлько лѣтъ зъ такимъ пожертвованемъ працювавъ. Наразъ дзвôнокъ вôдъ телефону задзвонивъ другiй разъ. Симъ разомъ показало ся, що его кликавъ новый мiмiстеръ фiнансôвъ, Начевичь. Начевичь успокоивъ Стамболова и повѣдомивъ его, що войско выйшло зъ касаренъ на приказъ правительства и що на разѣ не грозить нѣяка небезпечнôсть.“

Цѣкаве наконецъ и то, що на обôйстю у Стамболова стоять завсѣгды два осѣдланй конѣ, на то, щобы вôнъ, коли-бъ того потреба мôгъ скоро перебраный утѣкати. Хто не знае вôдносинъ въ Софiи, тому може то дивно выдавати ся. Стамболовъ самъ такъ то поясню: „Нема чому дивувати ся — каже вôнъ. Нашй историки мають рацiю, коли кажуть, що дооколѣсенька Софiи нема чистыхъ Болгаръ. Въ самôмъ мѣстѣ — поминувши вже то, що есть богато чужинцѣвъ — суть або люде зъ племени Пентешенґезôвъ або такъ званй Шобы. О тыхъ Шобахъ розказують, що они хотѣли одного разу убити цѣсаря зъ Византiи (Константинополи) шобами — шобами, бачите, называють у насъ кнедлѣ, и зъ вôдси та назва. Въ Софiи можна було ще до недавна лишь рѣдко знайти нацiональне и полiтичне почуте. Ажь въ послѣдныхъ часахъ скрѣпилось оно значно тымъ, що самъ цвѣтъ болгарскихъ родинъ перенѣсъ ся до столицѣ и бере живу участь въ полiтичнôмъ и товарискôмъ житю.“

Рада державна.

(5-те засѣдане палаты пословъ зъ дня 20 цвѣтня). Пос. Коронiнi и товаришѣ поставили внесене о установленю окремого трибуналу для справджуваня выборôвъ. — Пос. Врабецъ и тов. внесли проектъ змѣны поступованя конкурсового и вôдповѣдного заостреня закона карного. — Пос. Тавше и тов. зажадали змѣны закона о заразахъ худобы, именно постановъ вôдносячихъ ся до заразы пыска и ратицъ. — Пос. Гербстъ и тов. поставили внесене въ справѣ державныхъ оплатъ мостовыхъ и дороговыхъ. — Пос. Пленеръ и тов. въ справѣ заведеня безпосередныхъ выборôвъ въ громадахъ сельскихъ, при чôмъ мѣсцями выборôвъ були бы на разѣ громады, въ котрыхъ истнують суды повѣтовй, и всѣ громады, числячй понадъ 1.000 мешканцѣвъ. — Пос. Дершата и тов. поставили внесене о змѣнѣ закона о таксахъ войсковыхъ въ тôмъ напрямѣ, щобы найнизшй клясы тарифовй знесено, а бôльше обтяжено клясы высшй. — Пос. Жакъ и тов. внесли интерпеляцiю въ справѣ пожаданого признаня цѣлои емеритуры вже по 35 лѣтахъ службы тымъ урядникамъ, котрй працюють въ тяжкôй службѣ.

Дальше вносивъ пос. Свобода, щобы заведено обовязкову асекурацiю державну. Внесене се передано комiсiи для господарства рôльного. — Пос. Кафтанъ и товаришѣ домагали ся, щобы розпочато вступнй роботы около будовы каналу сполучаючого Дунай, Велтаву и Лабу и щобы вôдповѣдну суму на то вставлено до буджету вже на 1891 р. — Пос. Гофманъ вносивъ ухвалене закона, котрый бы не дозволявъ заводити всѣлякихъ „рiнґôвъ“ та „картелѣвъ“ (такихъ спôлокъ, що загортають всю торговлю въ свои руки) и каравъ за то строго. — Пос. Кайзеръ и тов. поставили внесене въ справѣ реформы почтъ на провинцiи и обмеженя порученого круга дѣланя громадъ.

До комiсiи для довгу державного выбрано пословъ: Берхтольда, Добльгофа, Фукса и Льоса а заступниками Клюна и Штера. Слѣдуюче засѣдане вôдбуде ся въ четверъ.

Предсѣдателями поодинокихъ комисiй парляментарныхъ выбрано: въ комiсiи адресовôй ґр. Дейма; въ комiсiи буджетовôй Пленера; въ промысловôй Бѣлиньского; въ леґiтiмацiйнôй ґр. Чернiна; въ петицiйнôй пос. Ручку; въ войсковôй Дубского; въ економiчнôй Лупула; въ правничôй Ґвiдона Мадейского.

Дѣло подае зъ Вѣдня таку вѣсть: Згôдно зъ предложенемъ клюбу руского выбрано до комiсiй пословъ: Романчука до адресовои и буджетовои, Пôдляшецкого до правничои, Телишевского до леґiтiмацiйнои, Барвѣньского до петицiйнои, Охримовича до промысловои.

Слѣдуюче засѣдане палаты панôвъ вôдбуде ся дня 24 с. м. На порядку дневнôмъ стоять; перше читане закона о державно-правныхъ студiяхъ и испытахъ державныхъ а вôдтакъ выбôръ комiсiи буджетовои.

Переглядъ полiтичный.

Его Вел. Цѣсарь принимавъ вчера на авдiенцiи ново выбраныхъ членôвъ президiи палаты пословъ, д-ра Смольку, Хлюмецкого и Катрайна.

Politik доносить, що заходы Молодо-Чеховъ, щобы приеднати собѣ пословъ зъ Моравы Зайхерта и Своржiля та польского посла зъ Шлеска, о. Свѣжого, зовсѣмъ не удали ся. Першй два вôдповѣли, що не думають зовсѣмъ приступати до молодо-ческого клюбу, а третiй сказавъ, що для него суть лишь два клюбы, до котрыхъ мôгъ бы вступити, а то, клюбъ Гогенварта або Коло польске.

Рухъ робôтничiй за святкованемъ дня 1 мая стрѣчае всюды великiй опôръ. Въ пôвнôчныхъ Чехахъ заявило 680 фiрмъ, що не дозволять своимъ робôтникамъ того дня святкувати. На Угорщинѣ не дозволило правительство нѣякихъ демонстрацiйныхъ обходôвъ въ день 1 мая, а такъ само заказало робôтникамъ въ правительственныхъ фабрикахъ той день святкувати.

На жадане австро-угорского амбасадора, увязнено въ Константинополи якогось Гаджi Ковачевича Поповича, що удававъ тамъ купця зъ Сараева. Противъ увязненого есть сильне пôдозрѣне, що вôнъ намавлявъ людей въ Боснѣ и Герцоґовинѣ до ворохобнѣ.

Про загадочну смерть россiйскои вел. княгинѣ Ольги Феодоровны розказують такъ: Заразъ по смерти княгинѣ розôйшлась чутка, що она не померла природною смертiю, хочь звѣстно було, що она вôдъ давна не здужала на серце. Всѣ казали, що она зъ гризоты, що сынъ еи, кн. Михайло Михайловичь побравъ ся не зъ рôвною собѣ и для того попавъ въ неласку у царя, сама собѣ жите вôдобрала въ дорозѣ до Криму. Дня 9 с. м. приѣхала она була до Харкова, де поѣздъ задержуесь майже цѣлу годину. Коли о 1 год. пустилась ѣхати дальше, казала, що хоче трохи спочити и для того осталась сама въ сальоновôмъ ваґонѣ, а всѣ, що зъ нею ѣхали, перейшли до другого вагону. Около 4 год. зъ полудня запукала до дверей ваґону придворна дама княгинѣ, ґрафиня Озерова, а коли по довшôмъ часѣ нѣхто зъ ваґону не вôдзивавъ ся, налякалась она и дала знати маршалкови двору Муханову. Обое войшли тогды до ваґону и имъ представивъ ся страшный видъ: княгиня лежала цѣла въ крови. Поѣздъ доходивъ якъ разъ до стацiи Алексѣѣвка, але що тамъ не було нѣякого лѣкаря, постановлено вертати назадъ до Харкова, де поѣздъ станувъ о 7 год. вечеромъ. Тутъ вже чекали на дворци покликанй телеґрафiчно докторы Оболенскiй, Ґруббе и Зарубинъ та лѣкарѣ зелѣзницѣ Франковскiй и Вышинскiй. Тутъ перенесено еи на дворецъ, завязано рану и перевезено вôдтакъ до палаты въ мѣстѣ, де она въ ночи зъ дня 12 на 13 с. м. померла. — Кн. Михайла Михайловича, выгнавъ, кажуть, царь за кару на пять лѣтъ зъ Россiи.

Противъ жидôвъ повстають люде, видко, всюди. Грецкй ґазеты доносять, що теперь и на островѣ Корфу, про котрый майже и не

— А тобѣ що до того, що она зѣрката? — крикнула стара, зрываючи ся зъ лавы. — Якъ тобѣ налле ся воды въ зимѣ до чобôтъ, а на передновинку не буде що до губы вложити, тогдѣ ты и десять сверлôвъ не довидишь. А теперь тому, що мае кôлька крайцарôвъ въ кишени, то, бачь, его сверлы колють.... Иди, дурный, иди!... за десять лѣтъ всѣ дѣвчата будуть одна въ одну бабами, хочь бы тобѣ теперь якъ принцизны дивились, а ты будешь гôршiй драбъ якъ нинѣ, бо старый.

Чимъ дальше говорила, злôсть еи змагалась, починала кипѣти и выливатись потокомъ слôвъ. Она наблизилась идъ сынови, взяла рукою за одѣжь и говорила дальше шепотомъ, переходячимъ въ сычѣне:

— И тобѣ, бѣдолахо, що не маешь чимъ хребта прикрити, дивитись на *сверлы* дѣвчины? А шкапята въ стайни, зерно въ шпiхлѣрѣ, сало въ коморѣ та свята земленька куды окомъ кинешь! То ты на отсе усе слѣпаки прижмурюешь, а сверлы дѣвчины тобѣ такй великй? А хочь бы ты взявъ красну, якъ весняный день, а бѣдну, то завше дѣдомъ будешь. Не бôй ся! Марина коралями за двѣ сотки, корсетомъ и хусткою въ квѣты покрые зѣрки передъ людскими очима. А якъ ты заѣдешь передъ церкву: вôзъ кованый, хомуты въ мосяжи до сонця блищать, а наймытъ фѣрманить. Высаджуешь бабу: на бабѣ пять спôдницъ, пять шнурôвъ коралѣвъ великихъ якъ вишнѣ, одна хустка на головѣ а на плечохъ друга, корсетъ шовковый, чоботы телячй. На тобѣ бѣла свита въ червонй пазухи, на головѣ капелюхъ такiй якъ у войта. Бабу пускаешь оперѣдъ себе, въ рукахъ тобѣ книжка зъ молитвами, люде проступають ся та дивують. Не забудешь и о старôй матери, завезешь и еи, щобы за щасте сына подякувала Богу....

Злôсть еи проминула, очи свѣтились, взяла ся за пôдъ боки и, дивлячись на сына, притупкувала злегка босою ногою.

— О сверлахъ лише ся такъ каже, — почавъ цѣдити Антошко завойованый вывoдами матери. — Але порадьте, що пакъ изъ старою?... *Зпере* дѣвчину разъ, ба другiй та й по всьому.

— Кобы я чарувати знала, тобы зчарувала; колижь не умѣю! Ты маешь чары на дѣвку, а якъ зачаруешь, хочь бы мати десять разъ зôпрала, то свое зробить, бо мусить. Дурный ты, та на порожне часъ тратишь, о сверлахъ плетешь, а на прогонѣ, якъ стара заснула, дѣвка выжидае. Гунцвотъ я, якъ не жде. И я прецѣнь була молода, та бувало за хлопцями пропадала.

Осмѣхнула ся, вышкôрюючи жовтй, рѣдкй зубы.

— Ты ще тутъ?...

Парень хопивъ капелюхъ, наложивъ фудульно на бакирь и выйшовъ. Мати выбѣгла за нимъ, а догонивши, стала шептати.

— Лишь не жартуй.... смѣло, стисни дѣвчину, щобы ѣй ажь въ очахъ потемнѣло!

Замѣсць вôдповѣди, хлопець приспѣшивъ ходу, замрѣявъ лишь въ срѣбнôмъ свѣтлѣ зôръ, мати поглядала за нимъ и благословила.

— Одного маю — шепотѣла, — але якiй! якъ бы выллявъ! Сли вôнъ мене и себе зъ бѣды не вытягне, то вже хиба нема Бога на свѣтѣ. Кажуть, шо той-дѣ чарôвници захочуесь та войтового сына для своеи *мавты!*

Засмѣялась ґлумливо.

— Алежь бо и кажуть, що войтъ-дѣ хоче за свого Грицка зѣркату Марину. Погодѣтьже! Треба, щобы тота мавпа манила Грицька до себе, а Антошко щобы мавъ розвязанй руки. Я вже выбила ему зъ головы сверлы Марины, а вôдъ скалозуба богацтвомъ заслонила очи.

Антошко заходивъ коло Гуличчинои хаты то вôдъ гостинця, то вôдъ плотôвъ та оборы. Зразу здалека, а вôдтакъ щоразъ близше. Псы вôдôзвались разъ, а вôдтакъ и другiй. Вôнъ кинувъ имъ кусенъ хлѣба; притихли. Пôдсунувъ ся пôдъ плôтъ и дививъ ся въ отворенй, темнй вôкна.

По хвили повидѣлось ему, що щось бѣле пересунулось. Гадаючи, що се стара Гулиха, присѣвъ до землѣ.

Дверѣ не вôдчинялись. Вôнъ выхиливъ голову поза плôтъ и вставъ.

У вôкнѣ стояла Марися и, грозячи, кивала рукою, щобы уступивъ ся. Парень почавъ кивати на неи, дѣвчина крутила головою, що не прийде. Плôтъ бувъ низькiй, перестипивъ тихонько и подôйшовъ до вôкна, удаючи, що хоче увôйти до хаты. Переляканa дѣвчина стала вôдпыхати.

(Дальше буде.)

звѣстно було, що на нѣмъ жиють жиды, пôд-днялись тамошнй люде. На цѣломъ островѣ настало велике розъярене противъ жидôвъ, бо тамъ найдено въ однôй части мѣста, де жиють лишь самй жиды, убиту молоду дѣвчину христіянку. На островъ выслано зъ Греціи войско, щобы не допустити до якои рѣзнѣ.

Зъ Софіи доносять, що надъ укрѣпленемъ границѣ вôдъ стороны Сербіи робить день и нôчь 1200 вояковъ вôдъ инжиніріи. Форты коло Сливницѣ, Маловы, Ґурґумата и вывозôвъ Драґоманьскихъ мають творити одну цѣлôсть. Надъ границею розложились полки 3, 13, 14, 22. Головнй силы артилеріи умѣщено коло Видина. Правительство болгарске мало заявити, що добре буде, коли такожь и Сербія обсадить границю, бо то спинило бы агитацію еміґрантôвъ болгарскихъ.

Вôдозва.

Въ роцѣ 1818, згорѣла въ мѣсточку Журовѣ, повѣта рогатиньского, руска церковь и до нинѣшного дня, не спомогли ся тутешнй Русины побудувати новый дôмъ Божій.

Вже нема анѣ одного чоловѣка, котрый бы памятавъ, де стояла руска церковь. Лишень стара дзвôнниця, що выглядає зъ-за жидôвскихъ домôвъ, каже догадувати ся, що тамъ, де нинѣ стоять домы жидôвскй, мусѣла стояти наша церковь.

Вже разъ взяли ся були Русины до вôдбудованя церкви, и то мурованои, та не довели до кôнця, а зъ камѣня и цеголъ, призначеныхъ на церковь, побудували собѣ жиды домы и пивницѣ.

Русины вôдправляють своє богослуженє въ костелѣ при вôлтари, що фундувавъ рускій мѣщанинъ Фарега за 700 зр.

Латинникôвъ теперь єсть въ Журовѣ лише до 200 душь, а мають свôй хорошій костелъ, а передъ кôлькома лѣтами осѣли тутъ и Сестры милосерднй, а Русинôвъ єсть 350 душь (въ роцѣ 1850 було ихъ 457), та не можуть спомогтись хочь на малу деревяну церковцю! Латинники мають можныхъ фундаторôвъ, а у насъ такихъ нема. Мы мусимо власными силами дбати за себе. Та дворôчный неурожай задля посухи, та торôчный градъ зовсѣмъ пôдкопавъ матеріяльне положенє нашихъ жителѣвъ. Они не суть въ силѣ побудувати собѣ церковцѣ, хочь якъ бажають. Єсли щедра Русь не споможе ихъ, то, якъ до сего часу, такъ на будуче нема надѣѣ на власну церковцю.

Хорошій примѣръ жертволюбивости, дало священьство деканата Журавеньского: кожда церковь въ деканатѣ складає добровôльный датокъ 5 зр. Мѣсцевый завѣдатель зъ цѣлои душѣ бажавъ бы выбудувати дôмъ Божій, тожь пукає до всѣхъ свôй св. обрядъ и свôй народъ любящихъ Русинôвъ Добродѣѣвъ, и просить о якъ найласкавѣйшй датки на нашъ дôмъ Божій, а кожду, хочь бы и найменшу жертву Господь заплатить, а для контролѣ буде оголошена въ часописяхъ. Вôдъ Васъ, Русины патріоты, залежить, чи мы будемо мати въ Журовѣ нашу церковцю, чи нѣ, а нема ту такъ само и помешканя для священика.

Жертвы присылайте на руки мѣсцевого завѣдателя, о. Андрея Пслѣньского, почта въ мѣсци.

Андрей Пслѣньскій, завѣдатель Журова.

Новинки.

— **Именованя**. Ц. к. Рада школьна краєва именувала тымчасового учителя Михайла Туркула въ Свистѣльникахъ, сталымъ учителемъ школы етатовои также; Іосифа Фрасиньского, тымчасового учителя въ Чорной, сталымъ учителемъ школы етатовои въ Мухачу; тымчасового учителя молодшого, Станіслава Волянина въ Вôльшанцѣ, сталымъ учителемъ молодшимъ, управляючимъ школою филіяльною также; учительку молодшу, Марію Зихевичôвну, въ Райску, сталою учителькою молодшого, управляючою школою филіяльною также.

— **Посолъ д-ръ Волянъ,** заступникъ буковиньского маршалка краєвого, мавъ дня 16 цвѣтня авдієнцію у Є. Вел. Цѣсаря.

— **Нови посады при урядахъ фінансовыхъ** въ Галичинѣ для вымѣру належитостей, мають отворитись; у Львовѣ, Краковѣ, Тарновѣ, Новомъ Санчи, Ряшевѣ, Перемышли, Сяноцѣ, Самборѣ, Бродахъ, Станіславовѣ, Коломыи и Тарнополи. Посады при тыхъ новыхъ урядахъ будуть надаватись лишь укôнченымъ правникамъ.

— **Зъ бучацкои Рады повѣтовои** выступивъ п. Володимиръ Моравскій ще того самого дня, коли она уконституовала ся.

— **Пересторога.** Зъ Олеська доносять, що за примѣромъ декотрыхъ людей зъ мѣсточка Соколôвки и селянъ зъ Переволочнои набрали вже охоту и декотрй господарѣ зъ Олеська та Ушнѣ ѣхати до Бразиліи. Пересторогою для нихъ най будуть отсй вѣсти, якй подають російскй и польскй ґазеты. „Кієвское Слово“ дôстало вѣсть зъ Бразиліи, що межи тамошными еміґрантами були Поляки, Чехи и Италіянцѣ, зъ котрыхъ анѣ оденъ не знавъ мовы, якою въ Бразиліи говорять. Мимо того зробили они контрактъ на кôлька лѣтъ и показалося, що они мусять робити 16 годинъ на день а за то дôстануть спôльне мешканє въ шопахъ, хлѣбъ зъ солониною и кôлька крейцарôвъ на день. Коли декотрй робôтники не хотѣли на то пристати, то наставники били ихъ буками. Робôтники тй выглядають якъ смерть а не якъ люде, замѣсть одежи на нихъ лишь шматы, нужда ихъ присѣла о по тѣлѣ кинулись поганй раны. Робôтникôвъ тыхъ пильнують наставники зъ буками въ руцѣ и зъ револьверами та псами. Коли якій робôтникъ утече, то єго выловлюють псами, котрй вже до того такъ приученй. Иногдѣ и тровлять робôтникôвъ псами, коли они не хотять слухати. Недавно тому выслѣдили они псами одного робôтника, Поляка, Суминьского и якогось жида та збили вôдтакъ Суминьского такъ, що вôнъ на другій день померъ. Польскй ґазеты доносять зновъ, що передъ латиньскими святами збунтувались були въ Бразиліи всѣ тй Поляки, котрымъ надано ґрунты въ пралѣсахъ, до нихъ прилучили ся и робôтники и вôдтакъ всѣ повтѣкали зъ Бразиліи и однй пôйшли пѣшки до сусѣднои державы, Ураґвай, а другй волочили ся довгій часъ въ найбôльшôй нуждѣ берегами моря выглядаючи, чи не надплыне якій корабель, котрыйбы ихъ забравъ.

— **Щѣплене воспы** буде мабуть незадовго вôдбувати ся замѣсть лімфою зъ коровы лімфою зъ козы. Рад санітарна въ долѣшнôй Австріи зачала вже робити пробы зъ козячою лімфою, а то головно длятого, що туберкулы не такъ легко беруть ся козы якъ коровы и длятого єсть менша обава, що зъ козячою лімфою можна чоловѣкови защѣпити и туберкулы.

— **Нечувана пригода** сталась въ Садагурѣ. Въ суботу вечеромъ около 10 год. впавъ тамъ въ вôдкись скаженый вовкъ до мѣста и покусавъ 34 людей всѣхъ въ лице, лишь одного, що утѣкавъ черезъ парканъ укусивъ въ ногу. Межи иншими покусавъ такожь и професора черновецкого університету, котрый тамъ хвилево перебувавъ. Зъ припорученя правительства привезено всѣхъ покусаныхъ до Черновець, де д-ръ Заловецкій повыпалявъ имъ раны и въ першôй хвили ихъ доглядавъ. Опôсля перевезено 17 осôбъ до шпиталю въ Букарештѣ, де нещастныхъ обѣцяно лѣчити безплатно методою Пастера а прочй не такъ дуже покалѣченй остались въ Черновцяхъ пôдъ доглядомъ д-ра Залозецкого. Крôмъ того покусавъ ще вовкъ дуже богато звѣрятъ. Въ 12 громадахъ поубивано всѣ псы и другй звѣрята, котрыхъ вовкъ покусавъ Вовка забивъ якійсь селянинъ друкомъ.

— **Погорѣвъ бѣдачиско.** Звѣстный у Львовѣ авантурникъ, жидъ Файбішь Кремпель пôдпаливъ оногды другому жидови, Шмулеви Раттови шабасову шапку. Огонь знищивъ цѣлу шапку и мало що не осмаливъ цѣлу голову Ратта, а той не побѣгъ дати знати сторожи огневôй лишь явивъ ся на поліціи и такъ сказавъ, що погорѣвъ и хто огонь пôдложивъ.

— **Заблукавъ ся.** Въ недѣлю по полудни якійсь паниско у Львовѣ такъ собѣ пôдохотивъ, що ажь заблукавъ ся та зайшовъ на поліцію и думаючи, що то шинокъ, ставувъ передъ комісаремъ инспекційнымъ и казавъ собѣ дати—горѣвки. Розумѣєсь, що и на гадку єму не прийшло, що вôнъ зайшовъ на мѣсце, де лишь мають средство противъ горѣвки.

Всячина.

— **Чудо не пѣчь; сама ѣсти варить** Въ Бальтіморе выдумавъ якійсь п. Аткінзонъ таку пѣчь и такій котликъ, котрй безъ всякого людского догляду варять. Пѣчь варить наразъ чотири стравы, н. пр. якусь зупу, печеню, бараболѣ и рижь. На тй стравы суть въ тôй печи пороблені окремй пересѣки, въ котрй вкладає ся тй стравы окремо до вареня, замикає ся пѣчь, запалює ся пôдъ нею нафтову лямпу и до чотирохъ годинъ єсть обѣдъ готовъ, лишь ставь на стôлъ и ѣджь. Анѣ печенѣ не потребує нѣхто обертати, анѣ росôлъ шумувати, анѣ огонь въ печи поправляти. Ту роботу робить пѣчь сама, а ґаздиня або кухарха може ити собѣ за той часъ на прохôдъ. Треба лишь всего додати, що до стравы належить. Ще чуднѣйше варить кôтликъ. Якійсь робôтникъ н. пр. бере той кôтликъ зъ собою, коли иде на роботу, наложивши въ него всего, що має ся варити. Коли прийде вже на мѣсце, ставить той кôтликъ десь въ кутику, запалює пôдъ нимъ нафтову лямпу и стає до роботы. Коли выбє дванацята година и робôтникъ має обѣдати, кôтликъ вже все зваривъ. Аткінзонôвъ вынахôдъ має лишь злу сторону, що єго прилады суть ще дуже дорогй и для широкихъ масъ людей длятого не приступнй. Пѣчь н. пр. коштує 25 фунтôвъ штерлінґôвъ, значить ся, на нашй грошѣ 250 зр., а котликъ, котрого ще навѣть и не продають, буде коштувати якихъ 5 до 8 фунтôвъ штерлінґôвъ, значить ся, 50 до 80 зр. Поки що будуть могли користати зъ тыхъ новыхъ приладôвъ кухонныхъ, хиба люде, котрыхъ стати не то на кусень хлѣба, але и на колачѣ, або хочь бы и на медôвники.

---

† Посмертнй вѣсти.

Виталій Теофиль Лисинецкій, выслуженый офіціялъ почтовый, упокоивъ ся въ 42 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Господарство, промыслъ и торговля.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

Львôвъ: пшениця 8·50 до 9·06, жито 6·25 до 6·60; ячмѣнь 5·50 до 6·40; овесъ 6·65 до 7·10; рѣпакъ 11·— до 12·10; горохъ 6·— до 10·75; выка —.— до —.—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·—; бѣла —.— до —.— зр. шведска —.— до —.—; Хмѣль —.— до —.— зр. за 50 кільо мѣсце Львôвъ. Оковита готова за 10.000 літрôвъ —.— до —.— мѣсце Львôвъ.

Телеґрамы.

Ревалъ 21 цвѣтня. На зелѣзници прибалтійскôй недалеко Ґатчины вѣѣхавъ оденъ поѣздъ на другій, въ наслѣдокъ чого покалѣчило кôлькохъ подорожныхъ и службу зелѣзничу. Нещастє стало ся, якъ кажуть, въ наслѣдокъ того, що машиністъ зôйшовъ нагло зъ розуму.

Вельсъ 21 цвѣтня. Є. Вел. Цѣсарь приѣхавъ тутъ вчера вечеромъ о 7 год. На дворци повитали Єго архикн. Сальваторъ и архикняг. Марія Валерія. Всѣ поѣхали опôсля до замку Ліхтенеґъ.

Будапештъ 21 цвѣтия. Зъ нагоды ювилею румуньского короля вôдбувъ ся въ шестôмъ полку пѣхоты имени кор. Кароля пиръ на котрôмъ командантъ полку пôднѣсъ тоастъ въ честь короля, а румуньскій ґен. консуль Ґіка въ честь Цѣсаря австрійского.

Римъ, 21 цвѣтня. *Tribuna* дôстала зъ Палермо вѣсть, що вчера зôбралось було на головнôй площи въ Чеда, 2000 купцѣвъ, котрй були противъ таксы наложенои на родины. Протестуючй впали вôдтакъ до касарнѣ жандармеріи, увôльнили всѣхъ своихъ товаришѣвъ, котрыхъ поарештовано и напала опôсля на маґістратъ, де знищили спысъ податкôвъ. Въ ночи прибувъ тамъ пôдпрефектъ зъ войскомъ и арештувавъ 22 людей.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.